Αποσυμβολισμός/Ανάλυση της Μύησης του Α’ βαθμού

Στον Τεκτ∴ , κάθε στιγμή, κάθε σύμβολο, ακόμη και ο ίδιος ο χρόνος, φέρει νόημα. Αναλογιζόμενη τη δική μου πορεία, διακρίνω τη ζωή μου σε δύο φάσεις: πριν από τη Μύηση, όταν βαδίζαμε χωρίς επίγνωση του εσωτερικού μας ναού και το τι ακριβώς αναζητούμε, και μετά, όταν ξεκινά επιτέλους η συνειδητή εργασία πάνω στον ακατέργαστο λίθο μας. Η Μύηση δεν ήταν απλώς μια τελετουργική πράξη· υπήρξε εσωτερική αποκάλυψη, η στιγμή κατά την οποία η ψυχή έλαβε πρόσβαση σε μια αλήθεια που μέχρι τότε παρέμενε κρυμμένη, περιμένοντας καρτερικά να την ανακαλύψουμε. Η ίδια η λέξη «μύηση» παραπέμπει στην είσοδο σε κάτι νέο, σε μια γνώση που αποκαλύπτεται μόνο όταν ο άνθρωπος είναι έτοιμος να τη δεχθεί.

Η τελετουργία δεν αποτελεί προνόμιο μόνο μυημένων ή κλειστών μυστικών κύκλων αλλά είναι αναγκαία, εγγενής στην ανθρώπινη φύση. Κάθε φορά που η ύπαρξη αναζητά να σηματοδοτήσει μια μετάβαση, μια σημαντική απόφαση ή μια αλλαγή κατάστασης, αναδύεται η ανάγκη να κάνουμε κάποια τελετή. Στη σημερινή κοινωνία η λέξη «τελετή» συχνά φορτίζεται με αρνητικά συναισθήματα, συνδέεται με μυστήριο ή φόβο. Στην πραγματικότητα, την χρησιμοποιούμε καθημερινά σε πράξεις όπως ο γάμος, η ορκωμοσία ή η απονομή τίτλων – ενέργειες συνειδητές, με σαφή σκοπό και βάθος. Σημαντικό είναι να μην ξεχνάμε και τις μικρές τελετουργίες που έχουμε καθημερινά στη ζωή μας ακόμα και για ασήμαντα πράγματα, όπως την ακολουθία των πράξεων που τηρούμε μόλις ξυπνήσουμε.

Η μύηση υπερβαίνει την απλή συμμετοχή σε μια τελετή· είναι η διαδικασία αποκάλυψης μιας γνώσης που μέχρι τότε ήταν απρόσιτη. Μέσα από τις μυητικές τελετουργίες, το άτομο γίνεται μέλος μιας κοινότητας που συνδέεται όχι μόνο κοινωνικά, αλλά πνευματικά, μέσω της κοινής εμπειρίας και γνώσης. Η μύηση λειτουργεί ως γέφυρα ανάμεσα στο παλιό και το νέο, ανάμεσα στο άτομο και την ομάδα, ανάμεσα στην ατομική αναζήτηση και τη συνειδητή ένταξη.

Στην καρδιά αυτής της αναζήτησης βρίσκεται η πεποίθηση ότι ο άνθρωπος δεν εξαντλείται στην υλική του διάσταση. Υπάρχει η αξία του πνεύματος και της ψυχής, και η αναζήτηση της σχέσης τους με το καθολικό, το απεριόριστο και τον Μεγάλο Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος. Μέσα από αυτή την κοσμοθεωρία, ο άνθρωπος δεν είναι ένα ολοκληρωμένο δημιούργημα αλλά είναι ον σε διαρκή εξέλιξη, καθοδηγούμενος από την πνευματική εργασία και την αυτογνωσία.

Ο Σκοτεινός Θάλαμος, δεν είναι απλώς ένας χώρος προετοιμασίας· είναι ένα πεδίο βαθιάς εσωτερικής συνάντησης με τα κομμάτια της ψυχής μας και της προηγούμενης γνώσης που είχαμε στις προηγούμενες ζωές μας. Εκεί, ο μυούμενος στέκεται μόνος με τον εαυτό του, έρχεται αντιμέτωπος με τις λανθάνουσες δυνάμεις που κρύβει μέσα του και αναγνωρίζει όσα θα αφυπνιστούν. Η φλόγα του κεριού μέσα στο σκοτάδι δεν φωτίζει μόνο τον χώρο· υπενθυμίζει την παρουσία ενός ανώτερου, διαχρονικού φωτός που θέτει σε κίνηση τη φύση και τους νόμους της.

Το εσωτερικό Φως του ανθρώπου χρειάζεται ελευθερία για να παραμείνει ζωντανό· χωρίς αυτή, σβήνει.

Η κλεψύδρα μας θυμίζει ότι ο χρόνος περνάει ότι και αν κάνουμε. Μπορούμε να την αγγίξουμε, να την γυρίσουμε και εκεί θα δούμε ότι ο χρόνος ξανά αρχίζει από την αρχή. Αυτό, ίσως μας θυμίσει κάπου βαθιά μέσα μας ότι έχουμε την ευκαιρία να αρχίσουμε από την αρχή αν το θελήσουμε. Το κρανίο, συμβολίζει ότι είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι ο θάνατος βρίσκεται παντού γύρω μας. Memento mori. Ακόμα και έτσι όμως, προσπαθούμε καθημερινά να ανακαλύψουμε τον εαυτό μας, να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι και να βρούμε την αλήθεια. Ο αλέκτωρ , με το λάλημά του μας αφυπνίζει. Δεν μας ξυπνάει από τον κυριολεκτικό μας ύπνο, αλλά από τον ύπνο της άγνοιας. Ακόμη, ο αλέκτωρ μπορεί να μας βοηθήσει να θυμηθούμε κρυμμένες γνώσεις που έχουμε θάψει βαθιά σε κομμάτια της ψυχής μας.

Στο Διασκεπτήριο αποκαλύπτονται τα τρία αλχημικά στοιχεία: το Θείο, ο Υδράργυρος και το Άλας. Η ισορροπία τους αποτελεί τον θεμέλιο λίθο της αρμονίας, όχι μόνο στον υλικό κόσμο, αλλά και μέσα στην ψυχή του ανθρώπου. Στον τεκτονισμό, αυτά τα στοιχεία εκφράζουν τις βασικές αρχές της κοσμικής και ανθρώπινης ισορροπίας.

Ο Υδράργυρος ενσαρκώνει την κινητικότητα, την ευκαμψία και τη σύνδεση των αντίθετων πόλων, συμβολίζοντας τη ροή, την μεταμόρφωση και την εσωτερική ισορροπία. Το Θείο αντιπροσωπεύει τη ζωτική ενέργεια, τη δημιουργικότητα και την πνευματική ανύψωση, οδηγώντας τον άνθρωπο στην σοφία. Το Άλας προσφέρει μορφή, σταθερότητα και ουσία, εδραιώνοντας τις εμπειρίες και τη γνώση. Μαζί, αυτά τα τρία στοιχεία εκφράζουν την τέλεια αρμονία μεταξύ κίνησης και σταθερότητας, πνεύματος και ύλης, καθοδηγώντας τον Αδ∴ στον μυστικιστικό δρόμο της δικής του μεταμόρφωσης.

Το ύδωρ φέρνει κάθαρση, διαίσθηση και πνευματική ανανέωση, ενώ ο άρτος συμβολίζει την απλότητα και την ουσία της ζωής. Ο άνθρωπος χρησιμοποιεί το ύδωρ στις ιερές τελετές, όπως το βάπτισμα, που καθαρίζει και αναγεννά την ψυχή. Με τον άρτο, που θρέφει το σώμα και ενισχύει το πνεύμα, και το ύδωρ, που καθαρίζει και φωτίζει, ο άνθρωπος βρίσκει τη δύναμη να ζήσει και να αναπτυχθεί πνευματικά. Αυτά τα δύο στοιχεία ενσαρκώνουν την ενότητα ύλης και πνεύματος, δείχνοντας τον δρόμο για μια ζωή ισορροπημένη και αγνή.

Όλα αυτά οδηγούν στο βαθύτερο μήνυμα του V.I.T.R.I.O.L.: η γη δεν είναι παρά ο ίδιος ο άνθρωπος. Ο μυούμενος καλείται να κατέβει στα βάθη του εαυτού του, να φωτίσει το σκοτάδι, να γνωρίσει τους φόβους και τα κίνητρά του και, μέσα από αυτή τη διαδικασία να αναγεννηθεί πνευματικά. Τα ρητά που διαβάζουμε μέσα στο Σκοτεινό θάλαμο είναι σύμβολα που λειτουργούν ως δείκτες προς την ηθική. Η ειλικρίνεια, το θάρρος, και η υπομονή είναι αρετές που προστατεύουν τον μυούμενο από τις παγίδες της ψευδαίσθησης και της αυτοκαταστροφής και τον αποτρέπουν από το να γίνει κομμάτι του Τεκτ∴, αν δεν αισθάνεται ότι πραγματικά ανήκει εκεί.

Η φιλοσοφική διαθήκη που υπογράφεται δεν είναι τυπική· είναι πράξη εσωτερικής δέσμευσης. Η αφαίρεση των μετάλλων δηλώνει απογύμνωση από πάθη, από τίτλους από υλικά αγαθά. Ο μυούμενος παρουσιάζεται ελεύθερος και απαλλαγμένος από τα περιττά. Προκειμένου να εισέλθει στον ναό πρέπει να σκύψει και να φτάσει κοντά στο έδαφος, πράγμα που συμβολίζει τη γέννηση ενός μωρού στον κόσμο. Το βρέφος, εγκαταλείπει την ασφάλεια της μητέρας του και καλείται (με βοήθεια φυσικά) να επιβιώσει.

Τώρα πλέον βρίσκεται ανάμεσα στις δύο στήλες . Το τι θα ακολουθήσει δεν το γνωρίζει. Δεν βλέπει. Παρόλα αυτά, δίνει τον όρκο του στο κύπελλο των σπονδών, ο οποίος σηματοδοτεί τη δέσμευση στην τήρηση των καθηκόντων και στη θεία κάθαρση.

Οι δοκιμασίες της μύησης συνεχίζονται και ο μυούμενος έρχεται σε επαφή με τα τέσσερα στοιχεία της φύσης. Η γη , αγγίζοντας την, του θυμίζει την καταγωγή του, τις ρίζες του και του δίνει δύναμη να πιστέψει ότι μπορεί να σταθεί στα πόδια του προκειμένου να ανελιχτεί. Ο αέρας, τον εξαγνίζει από πάθη, τύψεις και κακές σκέψεις. Το ύδωρ, τον καθαρίζει από τις αμαρτίες των προηγούμενων ζωών του και ρέοντας αέναα τον οδηγεί να εισέλθει στον Τεκτ∴ με καθαρά χέρια και ανοιχτή καρδιά. Το πυρ αντιπροσωπεύει τη φλόγα που έχουμε μέσα μας και τη δύναμη που χρειαζόμαστε για να δημιουργήσουμε, αφήνοντας πίσω όλα τα παλιά.

Μέσα από όλη αυτή τη διαδικασία, ο μυούμενος πρέπει να δείξει εμπιστοσύνη στο χέρι που τον οδηγεί και να μην ξεχνά ότι τα πάντα στη στοά είναι συμβολικά. Τότε έρχεται η στιγμή που του ζητείται να υπογράψει όσα δέχεται να πράξει για τη Στοά με το ίδιο του το αίμα, μια πράξη που φέρει έντονη τελετουργική και συμβολική σημασία. Εάν ο μυούμενος έχει κατανοήσει την συμβολική χροιά της τελετής και των δοκιμασιών, τότε δεν θα νιώσει φόβο ούτε δισταγμό και θα δεχτεί με θάρρος την πράξη, η οποία βέβαια και δεν θα πραγματοποιηθεί στην πραγματικότητα , αλλά δείχνει πίστη και εμπιστοσύνη προς τους ανθρώπους και τις δυνάμεις που τον περικλείουν.

Στη συνέχεια, ο μυούμενος καλείται να συνδράμει μια χήρα που βρίσκεται σε δύσκολη οικονομική κατάσταση, μια πράξη που ενσωματώνει το δεύτερο καθήκον του Τέκτ∴: την αγαθοεργία. Η δοκιμασία αυτή υπενθυμίζει ότι ο Τεκτονισμός δεν περιορίζεται στις εργασίες εντός του Ναού· είναι τρόπος ζωής που ακολουθεί τον Αδ∴ στην καθημερινότητά του, καλώντας τον να βοηθάει τους συνανθρώπους του.

Έπειτα και αφού διδαχθεί τον μυστηριώδη βηματισμό, ανεβαίνει στην Ανατολή να ορκιστεί ότι θα ολοκληρώσει την μύηση.

Τα μάτια του μυούμενου ανοίγουν για πρώτη φορά μέσα στο ναό. Κοιτάζει γύρω του, βλέπει πρόσωπα εχθρικά, ξίφη να τον σημαδεύουν, φλόγες. Μια φωνή τον προειδοποιεί πως, σε περίπτωση επιορκίας, τα ξίφη θα γίνουν τιμωροί της ασυνέπειάς του.

Με την ολοκλήρωση της διαδικασίας, έρχεται η στιγμή για να λάβει αυτό για το οποίο έκρουσε τη θήρα. Αυτό που ζητά, αυτό που ψάχνει είναι το φως. Εκείνη τη στιγμή, ανοίγουν τα μάτια του και πλέον βλέπει τους Αδδ∴ του να τον κοιτάζουν με αγάπη , έτοιμοι να τον βοηθήσουν σε ότι χρειαστεί.

Εν συνεχεία, του ζητούν να γυρίσει να δει τον μεγαλύτερο εχθρό του. Αυτή, είναι η μεγαλύτερη δοκιμασία την οποία θα περάσει κατά τη διάρκεια της μύησης. Ο μεγαλύτερος εχθρός του, τον κοιτάζει μέσα από τον καθρέφτη. Εμείς οι ίδιοι είμαστε οι πιο σκληροί κριτές του εαυτού μας, εμείς ξέρουμε τα πάθη μας και τις προκαταλήψεις μας. Μόνο από εμάς τους ιδίους πρέπει να σωθούμε.

Προκειμένου ο νέος Αδ∴ να μπορέσει να καθίσει ανάμεσα στους υπόλοιπους Αδδ∴, φορά το περίζωμα και τα λευκά χειρόκτια, τα οποία συμβολίζουν ότι τα χέρια του πρέπει να παραμένουν καθαρά, όχι μόνο σωματικά αλλά και πνευματικά, στις πράξεις και στις αποφάσεις του. Το περίζωμα του προσφέρει προστασία, υπενθυμίζοντάς του ότι η καθαρότητα των πράξεων του είναι θεμέλιο της ηθικής και της πνευματικής του πορείας.

Ολοκληρώνοντας, ο νέος Αδ∴ σφίγγει τα χέρια των Αδδ∴ του και ξαναγίνεται κομμάτι αυτής της αιώνιας αλυσίδας, που εκτείνεται πέρα από το χώρο και το χρόνο, πέρα από το ορατό και το αόρατο. Κάθε φορά που ένας Αδελφός μυείται, η άλυσος παραμένει αμετάλλακτή· δεν προστίθεται κάτι νέο, απλώς επιστρέφει στη θέση του εκείνο που για λίγο είχε απομακρυνθεί.

Μπαίνοντας ξανά στην αλυσίδα, η ψυχή βρίσκει την πραγματική της θέση και θυμάται την ουσιαστική προέλευσή της, τη θέση που πάντα της ανήκε, συνδεδεμένη με όλους τους Αδδ∴, με την παράδοση και με το φως της Στοάς.